

EEN NIEUWE TOEKOMST

Amsterdam 23 juni 1981. Het is elf uur in de ochtend, de lucht is licht bewolkt, zo nu en dan breekt de zon door. Een vliegtuig van de Garuda landt op Schiphol. De eerste vlucht die ik ooit heb gemaakt, is nu achter de rug. Na vijf tussenstops landen we op Nederlandse bodem. Een klein etmaal geleden zijn we van een beduidend rustiger en veel primitiever vliegveld in het tropische Jakarta opgestegen.

Niet dat ik er zelf bewust wat vanaf weet. Er is mij later verteld dat ik tijdens de reis nogal gehuild heb. Dat is niet zo gek, praten kon ik niet en elke baby heeft op zijn tijd voeding nodig.

Als kind en zeker als baby weet je niet, wat de toekomst gaat brengen. Waar kom je terecht en bij wie? Je bent overgeleverd aan je lot.

Mijn toekomst zou uiteindelijk vooral hier liggen, in dit land van welvaart, waar voor iedereen een plek is. Nederland, het land dat ooit heerste over Indonesië, één van haar mooiste en meest onderdrukte koloniën. Slechts vier maanden woonde ik in Indonesië, in mijn eigen land, in mijn geboorteland.

Na de lange vlucht word ik opgetild, liggend in mijn stevige rieten reiswieg. Ik word door de slurf naar buiten gedragen. De mensen die mij samen optillen glunderen vermoeid, maar vol trots, als ze de aankomsthal betreden. Ze kijken naar de enthousiaste familieleden, die nieuwsgierig en vol ongeduld achter het dikke veiligheidsglas staan te wachten. Ze hebben een kindje

opgehaald uit Indonesië. Een baby nog, het is gelukt, want ze hebben mij bij zich.

Vanaf de dag dat ik werd geboren in die miljoenenstad Jakarta, heb ik op de kop af vier maanden en 17 dagen in mijn eigen land mogen leven. Ik was nog zo klein. En eerlijk is eerlijk, wat weet ik daar nu nog van? De verhalen die mijn ouders me hebben verteld en het fotoboek dat er is overgebleven vormen mijn beeld. Op dat moment was ik niet meer dan één van de vele kinderen in het kindertehuis Kasih Bunda. Kasih Bunda: moederliefde.

Zo typisch, net als bij bejaardentehuizen, die Het Zonnestraaltje, Vredige Rust, of zelfs De Laatste Hoop worden genoemd. De naam Kasih Bunda is zo ironisch. Moederliefde zouden we daar nooit gekregen hebben. Voor mijn gevoel was ik daar één van de vele kinderen in die grote massa van kinderen. Je hoort niet bij de 'normale' kinderen. Normale kinderen groeien op in normale gezinnen, hopelijk in een normale stabiele situatie. In de meest ideale situatie met hun eigen ouders.

Een moeder, die je negen maanden heeft gedragen in de veiligheid van haar buik en een vader, die je in liefde heeft verwekt. De liefde van je ouders die in de moederbuik al is te voelen. Er wordt meteen al rekening met je gehouden, met eten, drinken en met rusten. Er wordt afgeteld naar de dag dat je geboren wordt.

Een normaal gezin, dat bewust voor je gekozen heeft. Mensen die er voor je zijn, altijd en overal, die je vasthouden en je liefhebben.

Blote lichamen stevig tegen elkaar aan. Ouders die je troosten, elk moment van de dag of nacht. Die je geborgenheid en veiligheid geven op momenten dat je het nodig hebt. Kasih Bunda... krijg toch het heen en weer met die mooie naam.

Juist door de nadruk op die naam te leggen, op iets dat er juist niet is, zal het ook wel zo zijn, dat je dat nooit zult krijgen.

Afgestaan door mijn echte moeder, Kartini, mijn biologische moeder. Enkel de voornaam Kartini, omdat de armen geen achternaam dragen. En omdat zij één van die miljoenen arme mensen is zou zij mij nooit kunnen onderhouden. Geen geld, geen voedsel, geen familie. Overgeleverd aan de grillen van de dag.

Het is jammer, dat de moslimwereld destijds – en dat is vandaag de dag nog steeds zo – amper had kennisgemaakt met de voor ons welbekende voorbehoedsmiddelen. In geen enkele kroeg of gelegenheid hangt zo'n ijzeren ding aan de muur, waar je maar een paar roepia in hoeft te gooien om toch plezier te kunnen hebben.

Je loopt dan geen ziektes op en nog belangrijker: je maakt geen vrouwen ongewenst zwanger. Als er iemand maar één moment een heldere geest zou hebben gehad, dan was er een rubber gepakt. Als die uiteraard voorhanden was geweest. Of, beter nog, als ze aan de pil was geweest, dan had ik dit nooit op papier gezet.

Nadenken, in plaats van in al je geilheid er voor 100% voor te gaan en het maar 'gewoon' te doen. Ik kan het me niet voorstellen, dat je zelfs in het heetst van de strijd niet even nadenkt over de gevolgen van je daad. Grote gevolgen voor moeder en vervolgens voor kind.

Hoe heeft Kartini zich gevoeld? Zal ze zich vreselijk ongelukkig of slecht hebben gevoeld? Je bent zwanger en je kunt er niets meer aan veranderen. Ja, misschien kun je het weg laten halen, maar hoe doe je dat?

Tot haar grote verdriet weet ze direct dat ze dit kind niet zal kunnen houden. Ze zal het alleen negen maanden kunnen dragen. De draagtijd van haar eigen vlees en bloed zal ook de enige periode zijn, waarin ze samen is met haar kind. Het kind dat ze nu draagt zal altijd haar eigen kind blijven, alleen zal ze hoogstwaarschijnlijk nooit zien wat er van het kind gaat worden.

Naast de liefde voor haar kind is er tegelijkertijd een ontroostbaar verdriet.

Een alleenstaande vrouw met een kind werd in die tijd keihard verbannen uit de gewone Indonesische maatschappij. Ze zou nergens meer een kans krijgen, want wie zit er op een alleenstaande vrouw met twee kinderen te wachten? Er was geen werk, geen geld en geen toekomst.

De toekomst zou voor ons allemaal uitzichtloos zijn geweest. Samen zouden we op straat zijn beland. Samen in een kartonnen doos of een portiek. Leven bij de dag. Nou ja leven, vooral overleven in dit geval. Elke dag is er één.

Welk nut zou mijn leven daar hebben gehad? Dromen zouden me misschien op de been hebben gehouden, maar ik zie vooral iets anders. De wereld zat niet op mij te wachten. Ik ben niet gewenst.

Het was een bewuste keuze van Kartini om mij af te staan. Door de moeder en het kind, dat nog van niets wist, uit elkaar te halen, zou er voor het kind nog een sprankje hoop zijn. Een betere garantie voor de toekomst dan niets te doen. Zij zou weer kunnen gaan werken en ik, ik zou een heel ander lot tegemoet gaan. Een keuze had ik niet, het ging zoals Kartini het in gedachten had. Enige discussie was niet mogelijk. Wel makkelijk: een kind afstaan dat niets te vertellen heeft, er niets tegen in kan brengen. Een kind aan zijn lot overlaten en bidden dat het wel goed zal komen. Meer kon zij niet doen. Een andere, misschien betere keuze, was niet voor haar en mij weggelegd.

Zo beland ik kort na mijn geboorte in een kindertehuis. Kartini wil gek genoeg zo snel mogelijk van mij af, maar de leiding van het tehuis stimuleert haar dat zij mij nog minstens één maand bij zich houdt. Wel staat vast, dat zij en ik gescheiden van elkaar verder zullen gaan. Elk in een heel andere wereld. Zij kiest

ervoor om mij in elk geval een betere toekomst te gunnen. Ze wil mij van zich losmaken. Ze zal wel gedacht hebben, iedereen is vervangbaar. Mijn kind heeft recht op het beste. Er zijn mensen waar hij welkom is, die voor hem kunnen zorgen, dus ik bied hem ter adoptie aan, ik doe mijn kind in de verkoop.

Maar zo snel nemen ze mij niet in het tehuis. Ik zal de eerste weken bij mijn moeder moeten blijven. Het is niet goed om een kind zo jong al bij zijn moeder weg te halen. Ook ik heb recht op borstvoeding. Dat is één van de weinige dingen die ze voor mij zal kunnen doen. Wat egoïstisch, om mij zo snel weg te willen geven. Dat snelle afstand doen heeft zich gedurende de zwangerschap kennelijk in haar hoofd vastgezet.

Maar je kunt je kindje, je eigen kindje, toch wel een paar weken geborgenheid, veiligheid en liefde geven?

Het is zondag veertien juni, half negen 's morgens. Er zitten allemaal blanke mensen vol verwachting in het grauwwitte halletje te wachten. Ze zitten op harde houten stoeltjes. Het lijkt wel de wachtkamer van een dokter. Er hangt een bedompte geur en de aankleding is sober. In de hoek van het vertrek staat een kamerpalm.

De lichamen zijn zwaar bezweet, want er is geen airco. Er staan wel een paar ramen open, maar dat helpt niets, want het waait nauwelijks. Aan de wand hangen vergeelde posters van kinderen. De sfeer is gespannen. Deze mensen zijn hier gekomen om een kindje op te halen.

Ja, het is net alsof je bij de Chinees zit. Je weet wat je besteld hebt en dat het er zo aankomt, maar hoe het er dit keer uit zal zien blijft toch weer een kleine verrassing. Als het maar lekker is. Hoe het bereid, is wil je voorlopig nog helemaal niet weten. Iedereen wacht in spanning af.

Je hebt verder geen keuze meer. Maar het zal je maar gebeuren, dat de mensen naast je net dat kindje krijgen, dat voor jouw gevoel beter bij jou zou passen, dat jij nu juist heel leuk vindt.

Dan moet je dat maar slikken, even ruilen zit er niet in, een bonnetje krijg je er niet bij. Jullie moeten het maar met elkaar doen en het enige dat het kindertehuis jullie kan toewensen is een hoop geluk. Zodra je het kindje in je armen hebt zijn de lusten en de lasten, de vreugde en de zorgen voor de nieuwe ouders.

De groep kijkt gespannen en verlangend uit naar het moment dat de zusters de baby's één voor één komen brengen. De baby's, gewikkeld in een deken en met kleren aan die van anderen zijn geweest.

Dan word ik door de zuster opgetild uit mijn bedje. Het zijn twee van de vele handen, die mij zo nu en dan oppakken. Ze draagt een haarband om haar hoofd en haar tanden staan schots en scheef. Dat is goed te zien als ze even lacht. Lief en vriendelijk kijkt ze naar me. Een traan glijdt langs haar wang. Ze knippert met haar ogen en pakt me met beide handen stevig vast. Ze spreekt tegen mij in het Maleis, ze heeft een zachte fluisterende stem.

Met mij op haar arm loopt ze het slaapzaaltje uit op weg naar het vertrek met de Nederlanders. Dit zal de laatste keer zijn dat ik uit mijn bedje wordt gehaald door iemand met een mooie bruin getinte huid. Het is ook de laatste keer dat er Maleis tegen me gesproken is. Op dat moment reageer ik op de zuster met een twinkeling in mijn ogen. Het is een reactie op die lieve, zachte stem. Haar hand ondersteunt mijn hoofdje.

Er zitten twee mensen op mij te wachten. Ze zien er vrij jong uit. Hij draagt een bril met een groot montuur en heeft donker haar, iets korter dan de Beatles het destijds droegen. Hij is gekleed in een wit overhemd met blauwe streep. Het overhemd heeft korte mouwen, maar of dat helpt? De zweetplekken staan tekenend onder zijn oksels. De vrouw die naast hem zit draagt een mooie kleurrijke batikrok waar blauw duidelijk

in overheerst. Deze zal ze wel gekocht hebben bij één van de vele marktkraampjes verspreid over de stad. Ze heeft grote ogen en een dikke bos bruin haar omringt haar zachte, lieve gezicht. Beiden kijken verwachtingsvol naar de zuster die binnen komt lopen met het kleine bruine kindje op haar arm. Woorden schieten tekort. Er gaat een gevoel van trots door hen heen.

Terwijl de zuster mij voorzichtig in de armen van Nienke legt, vertelt ze mij in het Maleis dat dit mijn nieuwe moeder is. Het voelt voor mij op dat moment niet anders dan dat ik weer eens in de armen van een ander lig. Deze vrouw zal mij echter niet alleen in haar armen sluiten, maar ook sluit zij mij voor altijd in haar hart.

De man ernaast is inderdaad haar echtgenoot. Hij buigt zich over mij heen en voorzichtig, alsof ik niet tegen een stootje zou kunnen, streelt hij met zijn grote blanke hand over mijn dun behaarde hoofdje. Het is de eerste keer dat ik een andere taal hoor, Nederlands, de taal waarin Klaas mij groet. Vanaf dit moment zullen deze twee mensen voor de rest van mijn leven mijn ouders zijn. Zij zullen datgene doen, dat Kartini mij niet kan geven, wat zij niet voor mij zal kunnen zijn. Twijfels heb ik niet op dat moment, nog geen tel, maar hoe zou dat ook gekund hebben.

Slechter dan mijn toekomst hier zou het niet kunnen zijn. Het is een verrijking voor ons alle drie. Ik krijg een heel ander leven en het leven van Klaas en Nienke zal vanaf nu ook heel anders worden ingevuld.

De keuze stond voor hen vast, vanaf het moment dat ze elkaar in Appelscha leerden kennen tijdens een weekendje van de blauwe knoop. Ze wilden voor altijd bij elkaar blijven. Samen een gezin stichten hoorde daar bij. Het laatste was echter makkelijker gezegd dan gedaan. Na vele pogingen, welke weet ik niet en dat is ook niet iets dat ik zou willen weten, was het nog steeds niet gelukt.

Klaas en Nienke besloten een kindje te adopteren. Volgens mij heb je daar veel meer energie voor nodig dan voor seks. Met alles wat er geregeld moet worden ben je zeker een paar jaar kwijt. Echt alles, je kunt het zo gek niet bedenken, wordt aan je gevraagd. Van alle dossiers die zij hebben bewaard, zou je beide kerstdagen de haard kunnen stoken.

De kinderwens die Nienke en Klaas hebben is met mijn adoptie in één klap vervuld. Ze hebben in huis gehaald wat ze altijd samen wilden... een kindje. Het is dan wel niet van eigen vlees en bloed maar het is wel hun eigen kind. En dan komt er zelfs nog meer gezinsuitbreiding.

Klaas, de SC Heerenveen fan, voelt zich met de komst van zijn zoon als een spits die heeft gescoord. En omdat de druk van de eerste goal er af is gaat alles daarna veel gemakkelijker. Vanaf dat moment kan hij wel de taak vervullen waarvoor hij is opgesteld.

Twee jaar later, hoe kan het ook anders, kan de spits wel scoren. Na een zwangerschap van negen maanden wordt een meisje geboren, mijn zusje, Fardau. Dit is nog niet genoeg omdat een spits bij voorkeur zo veel mogelijk doelpunten maakt. Het duurt enkele jaren, maar de laatste en derde wordt ook uit eigen productie gemaakt. Een broertje erbij, luisterend naar de naam Jelte.

Fardau en Jelte zijn dus biologisch eigen kinderen. Is er ooit door mijn ouders tussen ons drieën enig onderscheid gemaakt in welke vorm dan ook? Helemaal nooit. Qua uiterlijk zijn we alle drie totaal verschillend. Nou dat kan al snel, want het gaat om twee jongetjes en een meisje en bij ons drieën is er nogal wat kleurverschil. Door mijn, nee, onze ouders, zijn we echter altijd als volkomen gelijke behandeld.

Nienke heeft nog jaren contact met Kartini, mijn biologische moeder aan de andere kant van de wereld. Ik ben op dat mo-

ment nog jong en vind het allemaal wel goed zoals het gaat. Het gaat bij ons niet anders dan in een normaal gezin. Dat is wat wij zijn: normaal, niet te gek, gewoon je ding doen. Dat ik geadopteerd ben, weet ik wel, maar het verschil tussen daar en hier realiseer ik mij niet. Ik weet niet eens de reden waarom, maar dat interesseert mij ook helemaal niets. Hier heb ik het meer dan goed. De mensen die mij plat gezegd hebben ‘aangeschaft’ zijn nu mijn echte ouders. Ik kom niets tekort en krijg alles wat ik nodig heb. Ik maak deel uit van het gezin, van de hele familie. Ik ben nog jong. Ik leef hier en niet aan de andere kant van de wereld. Alleen mijn kleurtje is veel mooier dan dat van de rest van de familie. Een kleurtje waar velen naar op zoek gaan. Want je ziet ze toch massaal aan de kust en in het park liggen om net even dat bruine kleurtje te pakken. Ik voel me volop een Nederlander en een Fries. Voor mijn gevoel **ben** ik ook gewoon een Nederlander en een Fries.

Praten over mijn adoptie doe ik niet, omdat het mij simpelweg niets kan schelen. Dat is tenminste wat ik laat merken, dat geef ik duidelijk aan, maar intussen...

‘Wat maakt het mij uit’ zeg ik, het zal mij aan mijn reet roesten. Waarom het naar boven halen. Problemen zijn er om weggestopt te worden en als ze komen, lossen we dat wel weer op.

Hoe ouder ik word, hoe meer het mij echter bezig gaat houden waar ik vandaan kom, waar mijn roots nu echt liggen en waarom ik geadopteerd ben. De reden waarom ik geadopteerd ben wordt mij wel verteld, omdat ik daar gewoon recht op heb. Maar daarmee is voor mij de kous nog lang niet af, want wie ben ik dan eigenlijk en wat doe ik hier op deze aardkloot.

De drang wordt groter en groter, ik zoek mijn eigen identiteit, naar de mens die ik ben. Bij mij komt een gevoel omhoog dat aangeeft dat het nu wel tijd is om daar achter te komen. Zodat ik door kan gaan met mijn leven.

DE INTERESSE

Als kind word je, zoals ik dat zie, gehersenspoeld door je ouders. Zij vormen je totdat je oud genoeg bent en je jezelf kunt veranderen. Tot die tijd is hun wil wet, zij voeden je op met normen en waarden waarvan zij denken dat ze goed voor jou zijn.

Als puber ga je heel anders tegen dingen aankijken. Je wilt de wereld ontdekken en om het allemaal nog ingewikkelder en soms erger te maken denk je ook nog dat je die zelfde wereld aan kan. In het allerergste geval denk je dat die wereld aan je voeten ligt.

FOUT!! Als de wereld ergens niet op zit te wachten dan zijn dat wel die brutale, strontvervelende en irritante pubers. Maak ze dat echter nu maar eens wijs, bij voorbaat een kansloze missie. Respect voor degenen die dat lukt.

Rond mijn veertiende jaar begint het verhaal rond mijn adoptie steeds meer aan mij te trekken. Voor mijn gevoel ben ik er klaar voor.

Goed, je denkt dat je klaar bent om de finale te gaan spelen. Voor je de finale speelt moet je echter eerst een hoop tijd en energie investeren en is veel trainingsarbeid vereist. Een goede voorbereiding is noodzakelijk.

Mijn voorbereiding op het leven is, dat ik met anderen over mijn adoptie ga praten. Inderdaad met anderen, het zijn ook echt alleen maar anderen. Praten is misschien een groot woord,